

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 21 лютого 2006 року № 7 (119)

Один із чільників сучасного українського націоналізму, народний депутат Євген Гірник є сином героя, що здійснив акт політичного самогубства у трагедійні 70-ті роки минулого століття. Зомбовану і залякану більшість українських радянських міщан міг потрясти хіба що моторошний дим самоспалення. Електрошок. Спалах офіри смертника. Гірник-старший теж хотів жити. Але зірка камікадзе, а не ялового патріота на печі, виявилася манливішою. У поемі "Похорон" І. Франко писав, наче передчуваючи похмуру велич смерті Олекси Гірника: "Ся смерть нове життя розбудить у народі".

ЄВГЕН ГІРНИК: ЧИН І ЧЕСТЬ

НАЦІОНАЛІСТАМ НАЙПЕРШЕ ПОТРІБНА ВЕЛИКА УКРАЇНА

Євген, син Олекси Гірника, ставши спершу інженером, потім підприємцем, ще з 1988 року опинився в лавах активістів національного відродження краю і організаторів політичних акцій загальнонаціонального масштабу: "Київ-90", "Січеслав-91", "Крим-93", "Конституція-96". 2000 року стає головою обласної організації КУН. Людина із виразною громадянською позицією, Євген Гірник розумів, що добрих інженерів не бракуватиме і без нього. Будучи депутатом обласної ради двох скликань, 2002 року він стає народним депутатом України. Не для орденів та відзнак, лише для більшої користі тієї справи, якій він присвятив життя. До речі, хоча встановлена премія імені Олекси Гірника, ні він – посмертно – ні його син не мають державних нагород. Що ж, це також лакмусовий папірець для нинішньої України: щось, як мовиться у подібних випадках, негаразд у данському королівстві... Але

Євген Гірник не думає про трофеї та відзнаки. Ще перед Майданом він якось зауважив, парируючи шквал журналістських запитань, що погана та команда, яка, ще не перемігши, починає хвилюватися за майбутні портфелі. Перемогли. Але щодо "портфельних" конфліктів... Без коментарів. Гірник передбачив те, про що було немодно і незручно не тільки говорити, а навіть думати.

Після солодких і гірких плодів перемоги помаранчевої революції Євген Гірник знову "немодний", бо не портфелі та посади його цікавлять, їй Богу, нетиповим нардепом виявився цей чоловік! Він стверджує, що українські націоналісти не бачать суттєвої різниці між оточенням Ющенка і Тимошенко, а лише затяжні конфлікти інтересів. Одним із перших Євген Гірник починає реалізовувати процес консолідації тих політичних сил, що визнають духовне верховенство національної ідеї. Він знову у вирі неспокою і боротьби...

У різноманітті партій (часто кишенькових) і блоків (часто малопопулярних), що йдуть на вибори, зокрема в Івано-Франківській області, з'явився знайомий незнайомець: блок "Національний вибір". Ніхто не заперечуватиме, що партія-одноденка і партія із багатолітніми традиціями відрізняються так, як жива квітка від штучної. Наприклад, УРП "Собор" виникла ще на грунті харизматичної Української Гельсінської спілки: отже, є її політичним спадкоємцем? Ще з початку 1993 року існує КУН, який більше десяти років аж до смерті очолювала Ярослава Стецько...

29 січня цього року, в день 78-х роковин утворення ОУН (пронизливий символічний підтекст!), обласні організації цих партій-легенд об'єдналися в блок на грунті спільної базової цінності національної ідеї. В одному з інтерв'ю Євген Гірник сказав, що без української національної ідеї не може відбутися повноцінна Українська держава. Хіба її недолуга пародія, додамо від себе.

Закінчення на 3-й стор.

ВОЛОДИМИР БОРЕЙЧУК: ГОЛОСУЙТЕ ЗА ПАТРІОТІВ, ЯКІ ДІЮТЬ!

Заступник голови Конгресу Українських Націоналістів В. Борейчук ділиться думками про політичну ситуацію в країні, а також про березневі вибори та участь у них Конгресу.

– Пане Володимире, минуло більше року після помаранчевої революції. Які, на Вашу думку, відбулись позитивні зрушення в державі й чого не вдалося зробити новій владі?

– Рік тому український народ зробив великий крок уперед: перед загрозою захоплення влади в Україні кримінальними кланами народ об'єднався й показав усьому світові, якою сильною, красивою, незламною нацією є українці. Вперше за роки незалежності державу очолив достойний український лідер – Віктор Ющенко. Проте як Верховна Рада, так і органи місцевого самоврядування залишилися ті, які були обрані з використанням адмінресурсу за часів кучмівського режиму. Саме вони почали чинити опір новообраному Президенту. Втім навіть за таких складних умов позитивні зрушення в державі очевидні. Найбільшою ж проблемою нової влади, мабуть, є те, що вона не змогла донести до людей результати своєї роботи. Отже, зупинимося на найважливішому. Президент у своїй програмі "Десять кроків назустріч людям", розуміючи важливість подолання демографічної кризи, обіцяв збільшити вдесятеро допомогу при народженні дитини – сьогодні вона становить майже 8,5 тисячі гривень. Як батькові й християнину Ющенкові болить те, що десятки тисяч українських дітей у рідній країні опинилися на вулиці. Тому за програмою "Безпритульні діти" під прямим контролем Президента розбудовуються дитячі будинки сімейного типу. Не так швидко, як хотілося б, але поступово підвищується рівень соціального забезпечення населення, зростають пенсії та зарплати, створюються нові робочі місця. Серед передвиборних обіцянок Ющенка було й виведення українських військ з Іраку, прозора приватизація "Криворіжсталі" – їх теж виконано. Але ми бачимо, як певні сили не дають Президенту працювати на повну силу. Нещодавно, порушивши закон, парламент відправив у відставку уряд Єханурова, при цьому відмовився прийняти присягу суддів Конституційного Суду. Відповідальність за це лежить на тих політиках, які заради своїх політичних амбіцій готові на будь-які кроки, навіть якщо вони шкодять Україні.

– Голова Конгресу Олексій Івченко займає надзвичайно відповідальну посаду в державі – голови НАК "Нафтогазу України". Іноді Президенту дорікають, що не варто було призначати на цю посаду націоналіста. Але, можливо, навпаки, націоналістів надто мало в органах влади?

– Безперечно, адже націоналіст – це людина, яка за будь-якої ситуації діятиме в інтересах своєї нації та держави, націоналіст – це патріот, який діє. При владі повинні бути фахівці-патріоти, бо фахівець-непатріот може завдати значної шкоди державі, причому зробить це професійно. І ми пишаємося, що в такі непрості для України часи наш голова Олексій Івченко достойно відстоює інтереси України в газовому протистоянні з Москвою. Врешті-решт наша держава отримала найдешевший, крім Білорусі, у Європі газ. У контексті цього запитання хотілося б торкнутися проблеми сприйняття націоналізму в Україні. Свого часу комуністична пропаганда докладала усіх зусиль до того, щоб це слово зробити образливим, навіть лайливим. Попередні президенти теж сприяли утвердженню в суспільстві хибної думки про те, що національна ідея в Україні не спрацювала.

Закінчення на 2-й стор.

СПРОБА ПРОГНОЗУ

ВИМУШЕНИЙ КОМПРОМІС

ЧОМУ ВІКТОР ЯНУКОВИЧ І ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО НЕ ЗМОЖУТЬ ОЧОЛИТИ УКРАЇНСЬКИЙ УРЯД?

Лідер Партії регіонів Віктор Янукович днями розкритикував дії урядів Юлії Тимошенко і Юрія Єханурова та представив свою програму розвитку економіки, назвавши її помпезно "План покращення вашого життя вже сьогодні". Очевидно, Віктор Федорович так захопився нечуваними рейтингами, що їх малюють на його користь соціологи, що вже інакше як майбутнім прем'єр-міністром себе і не уявляє. Проводить, так би мовити, "міждержавні зустрічі" (як з головою міністерства сільського господарства Росії), на яких "вирішує проблеми" державної ваги. Москва, звісно, рада старатися підіграти нашому двічі несудимому проффесору, і вже одразу ж обіцяє розв'язати питання з постачання тваринницької продукції з України в Росію.

Подібні речі, коли представник влади однієї країни за підсумками зустрічі з опозиціонером іншої держави нібито розглядає міждержавні питання, виглядають як очевидний абсурд, як ляпсус, як щось неприродне.

Хоча – папір і ефір все стерплять, чого тільки не наобіцяєш, коли дуже вже кортить насолити Ющенку...

Пам'ятаємо, як свого часу їхній президент насмішив світ, коли двічі поздоровляв того ж таки Януковича з перемогою, причому один раз – за підсумками ...екзит-полу, тобто опитування. У міжнародній практиці нічого подібного, мабуть, не було...

Віктор Федорович, здається, справді вірить у те, що невдовзі стане всесильним прем'єром. Рейтинги його партії й справді досі є найвищими, хоча до них поступово наближається рейтинг "Нашої України".

Однак наскільки реальною є подібна перспектива?

Малореальною, незважаючи на електоральну перевагу.

До речі, це ж стосується і Юлії Тимошенко.

Чому? А давайте спробуємо порахувати. Уважне вивчення результатів соціологічних опитувань, що зараз проводяться різними службами, дозволяє спрогнозувати, що Партія регіонів може набрати 25– 28 відсотків голосів виборців. "Наша Україна" – 22–25 відсотків. Блок Юлії Тимошенко, вочевидь, навряд чи зможе набрати більше ніж 10–13 відсотків.

Закінчення на 3-й стор.

ВОЛОДИМИР БОРЕЙЧУК: ГОЛОСУЙТЕ ЗА ПАТРІОТІВ, ЯКІ ДІЮТЬ!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Однак спроби загальмувати чи придушити націоналістичний рух марні. Будуючи сильну сучасну державу, не можна нехтувати мовою, духовністю, культурою, традиціями, історією та менталітетом корінної нації. Сьогодні націоналізм переступив не лише через Збруч, а й через Дніпро. Ми створили партійні структури Конгресу в усіх без винятку областях України, а також у Криму. Наші партійні ряди поповнюються переважно молоддю, яка сприймає націоналістичну ідеологію.

– Останнім часом дуже агресивно ставиться до України її північний сусід – Росія. Чим, на Вашу думку, це зумовлено?

– Росія ніяк не може змиритися з тим, що Україна виходить зі сфери її впливу, й усілякими методами намагається повернути нас під свій контроль. Не досягши бажаних для себе результатів у ході минулих президентських виборів в Україні, Росія швидко оговталася й оголосила Україні справжню економічну війну. Пригадаймо, скільки неприємностей упродовж року завдала нам наша неспокійна північна сусідка: події навколо Тузли, бензинова криза, газова та "м'ясо-молочна" війни, захоплення російським спецназом українських маяків у Криму. І найближчим часом не слід очікувати швидкого потеплення у стосунках наших держав. Адже Москва добре розуміє, що цьогорічні парламентські вибори – це чи не останній шанс повернути собі контроль над Україною. Тому вона й намагається вплинути на виборчий процес в Україні економічними й багатьма іншими засобами. Росія робить ставку на відомі політичні сили в Україні, зокрема Партію регіонів, СДПУ(о), "Батьківщину", КПУ, лідери яких систематично відвідують Кремль. Росія підтримує партії, які проводять передвиборну кампанію під явно антиукраїнськими гаслами, чим створюють напруження в суспільстві, розпалюють міжнаціональну ворожнечу та міжконфесійне протистояння, спекулюють на такому болючому для України мовному питанні. На жаль, ні Росія, ні лідери проросійськи налаштованих політичних сил в Україні ніяк не можуть збагнути, що мудрий український народ уже не піддається на дешеві політичні авантюри збанкрутілих політиків. Що й було продемонстровано під час помаранчевої революції.

– Пане Володимире, поясніть, будь ласка, чому Конгрес до Верховної Ради йде в блоці "Наша Україна", а до місцевих рад – у різних конфігураціях блоків?

– Це не заборонено законодавством, оскільки вибори до парламенту регулює Закон "Про вибори народних депутатів України", а до місцевих органів самоврядування – закон про вибори депутатів місцевих рад. Конгрес Українських Націоналістів, як відомо, є одним із засновників Виборчого Блоку "Наша Україна", й до Верховної Ради йде у складі цього блоку. Однак на рівні областей, районів чи міст такий склад виборчого блоку, як до Верховної Ради, не є обов'язковим. Саме тому в деяких областях сформовано різні конфігурації блоків, залежно від місцевих умов. Так, на Івано-Франківщині КУН та УРП "Собор" створили блок "Національний вибір", а в Чернівецькій області зареє-стровано блок "В'ячеслава Чорновола", до якого входить КУН та НРУ. Нам приємно, що вперше у таких важливих областях, як Дніпропетровська, Київська, Донецька, Вінницька, Чернігівська, Волинська, а також в АР Крим та Києві, ми йдемо на вибори до місцевих рад самостійно.

Ще раз хочу звернути увагу на важливість цих виборів, адже саме тепер ми маємо змогу змінити владу на всіх рівнях. Тож не маємо права помилитися. Бо незалежно від того, якою мовою ми розмовляємо, до якого храму ходимо молитися, важливо думати по-українськи, бо ми всі – громадяни України, і Україна у нас – одна. Від того, кого оберемо на цих виборах, залежатиме, якою бути Україні – сучасною, високорозвиненою, демократичною державою чи вічною пасербицею Москви. Звертаюся до всіх наших співвітчизників, однодумців та однопартійців підтримати на виборах до Верховної Ради Блок "Наша Україна", а до місцевих рад – партію патріотів, які діють, – Конгрес Українських Націоналістів!

Розмову вела
Валентина ЯНЧУК

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

СЕРЕД ВІДЗНАЧЕНИХ – СЕСТРА ПРОВІДНИКА

Згідно з Указом Президента України (№17/2006 від 20 січня 2006 р.) групу працівників підприємств, установ та організацій Львівської області відзначено високими державними нагородами. Дуже приємно, що до числа нагороджених увійшла сестра славної пам'яті Провідника Української Нації Степана Бандери – Оксана.

За вагомий особистий вклад у соціально-економічний розвиток Львівщини, відраді трудові здобутки, активну громадську і патріотичну діяльність та з нагоди Дня Соборності України Оксана Андріївна нагороджена Орденом Княгині Ольги III ступеня.

Анна РУДНИК, член Наглядової Ради
Братства ОУН–УПА ім. Р. Шухевича по "Говерлі", м. Моршин

ВИБОРЧИЙ БЛОК В'ЯЧЕСЛАВА ЧОРНОВОЛА: ДЕРЖАВНІСТЬ, ДЕМОКРАТІЯ, РЕФОРМИ!

На початку поточного року буковинські обласні організації Конгресу Українських Націоналістів та Народного Руху України об'єдналися в обласний виборчий блок "В'ячеслава Чорновола", який виборюватиме перемогу під гаслом "Державність, демократія, реформи!" і ставить собі основне завдання – об'єднати український народ навколо національної ідеї.

Першу десятку блоку до обласної ради очолили Олександр Бурденюк та Віктор Лютик. До неї також увійшли керівники райосередків НРУ та КУН, підприємці, вчителі та службовці.

Основну ставку блок робить на Кіцманський, Заставнівський та Вижницький райони, мешканці яких поділяють національно-патріотичні погляди, але розраховує подолати прохідний бар'єр і до Чернівецької міської ради, сформувавши потужну п'ятірку до міської ради, яку очолить лікар швидкої допомоги Михайло Шунько.

Програма Чернівецького обласного виборчого блоку "В'ячеслава Чорновола" передбачає зміцнення державності та консолідацію української нації, забезпечення прав української нації в усіх сферах суспільного життя на всій території України поряд із встановленням відносин миру, взаєморозуміння і співпраці представників усіх національностей, що населяють Україну. В сфері економічної політики програма передбачає розвиток соціально-ринкової моделі економіки України, житлобудування і захист земельної власності селян. Пріоритетними напрямами діяльності є соціальна і культурна політика – забезпечення належного рівня мінімальних зарплат, пенсій, стипендій, субсидій та матеріальної допомоги на дітей, повне відшкодування грошових заощаджень, вкладених до Ощадбанку СРСР, надання молоді довгострокових пільгових кредитів на придбання житла, розробка і недопущення протизаконного відтоку з України матеріальних цінностей; підтримка Українською державою українців, які проживають чи перебувають за кордоном; ефективне забезпечення економічних та політичних інтересів України в світі на основі рівноправної та взаємовигідної співпраці з іншими державами.

Підтримаймо блок В'ячеслава Чорновола у боротьбі за зміцнення державності України!

ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

У прес-центрі центрального штабу "Нашої України" відбулася презентація фільму "Загартовані революцією". Перед його демонструванням керівник інформаційного департаменту виборчого штабу блоку "Наша Україна" Тетяна Мокріді зазначила, що це фільм про команду Президента В. Ющенка, його бачення майбутнього України та ставлення до певних політичних сил.

Анатолій Луценко, керівник аналітичного департаменту штабу, сказав, що фільм – відтворення помаранчевою командою історії, починаючи від 2001 року. Він показує ставлення до можливого реваншу та тих сил, які йому сприяють. 30-хвилинна стрічка "Загартовані революцією" розповідає про нелегкий шлях Віктора Ющенка та його команди до перемоги, починаючи з відставки уряду, який він очолював. Особливий акцент зроблено на постаті Юлії Тимошенко, яка спочатку була політичним союзником Президента, а після відставки її уряду пішла "паралельним курсом". У фільмі дається недвозначна оцінка такого кроку Тимошенко та дій її соратників, зокрема Олександра Зінченка і Миколи Томенка. Автори фільму вважають, що це спричинило загрозу реваншу політичних сил, з якими боролася помаранчева команда на президентських виборах. Утім, широке коло глядачів незабаром зможе зробити власні висновки, адже фільм транслюватиметься 22 лютого на Першому національному каналі телебачення.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Петренко Володимир	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПОЗИЦІЯ

ЄВГЕН ГІРНИК: ЧИН І ЧЕСТЬ

НАЦІОНАЛІСТАМ НАЙПЕРШЕ ПОТРІБНА ВЕЛИКА УКРАЇНА

Утворення блоку "Національний вибір" (обласні організації Конгресу Українських Націоналістів (голова Є. Гірник) та Української Республіканської партії "Собор" (голова О. Мечева) в Івано-Франківській області має на меті не лише самостійну участь у місцевих виборах, а й локальне і виправдане протистояння процесу ліберальної та угодницької асиміляції, що, на жаль, починає роз'їдати політичний мегапроект "Народний Союз "Наша Україна", спричиняючи до настроїв розчарування і, (шила в мішку не сховаєш) навіть зневіри щодо недавніх майданних вождів. Лише Президент зберігає високий "щабель" народної любові та сподівань. Адже кожну значну політичну силу завжди підстерігає не лише так звана прагматична доцільність, а й поступова опортуністична корозія. І жодні минулі заслуги, реальні чи перебільшені, не можуть давати виключного права так званого "контрольного пакету", зокрема в Івано-Франківській області.

Прикарпаття постійно було і є твердинею, форпостом чи батьківщиною – називаймо цей факт як завгодно – здорового і реалістичного націоналізму. Його жителям завжди вистачало глуму не прикладати до цього слова змісту, зумисне перекрученого, навіть демонтованого як радянськими, так і ліберальними ідеологами.

Згадаймо цифри. 1998 року за "Національний фронт", політичним спадкоємцем якого є "Національний вибір" взірця 2006, віддали свої голоси понад 24 відсотки виборців Івано-Франківської області. Боротьба за торжество національної правди триває донині. І немає значення, як її назвати: фронт, вибір чи час для справедливості.

"Національний вибір" насправді є простим об'єднавчим рішенням, як одвічний колообіг природи. І КУН, і УРП "Собор" сповідують подібні ідеологічні цінності. На жаль, останнє українське політичне десятиліття настільки дискредитувало природню довіру виборця, що потребують додаткових роз'яснень навіть найочевидніші логічні кроки та вчинки... Окрім того, політичні грандпроекти завжди є хиткими й нестабільними, бо витворені на базі ситуативної доцільності.

З іншого боку, "Національний вибір" стосовно загальноукраїнської політичної ситуації є частиною пропрезидентських сил, адже і КУН, і УРП "Собор" належать до "Нашої України". Сила "помаранчевих" об'єднань є як у їхній спільній меті, так і у відсутності будь-якої уніфікації! Адже відомо, що політичні ситуації, наприклад, на Прикарпатті і в Україні загалом є неоднорідними.

Завдання та мистецтво політика і народного депутата Євгена Гірника полягає в тому, щоб орієнтуватися у цій відмінності та інакшості. Але суть у тому, що орієнтація цієї людини і громадянина України не передбачає особистих вигод. Не тому, що пан Гірник є надто правильним "відмінником". Якраз навпаки, ніщо людське йому не чуже, як говорили древні латиняни. Але він знає, що як у подібності, так і в розмаїтості шляхів українського майбутнього не варто шукати причин для дріб'язкових чвар, партійного сектанства чи тоталітарного права на неподільність істини, і керуватися лише інтересами України, а не кланів, груп за провінційними інтересами чи партій-любителів "капусти", переважно зеленої. Він знає, що кожен особистий інтерес відчувається нашим, уже не таким довірливим, як раніше, виборцем якщо не одразу, то принаймні інтуїтивно.

Але помилково вважати, що для Євгена Гірника абстрактні національні інтереси є окремішними від інтересів конкретного українця. Істинний, а не захований за фарисейською усмішкою націоналізм, якраз і передбачає цей обов'язковий сплав інтересу нації і людини. У грудні минулого року на засіданні головного проводу КУНу Євген Гірник, із властивою йому тихою стоїчністю та аскетичною відстороненістю, сказав: "Комусь потрібні великі заворушення, власні амбіції, а націоналісту найперше потрібна Велика Україна". Зрозуміло, що не для власного честолюбства чи опереткових військових демаршів. Заворушення і смута – на руку різномастним політичним пройдисвітам. Власні амбіції – царина для політичних нарцисів. Велика і могутня Україна – це найзаповітніша націоналістична мрія. Сьогодні, як ніколи, ця мрія, за яку українські патріоти спалювали себе і підривали гранатами, може стати реальністю. Творчий націоналізм патріотичних політичних блоків, зокрема "Національного вибору", особистий внесок Гірника у болісні процеси національного очищення також допомагає оживлювати романтичний серпанок цієї мрії.

Спитаєте, якими способами? Наприклад, у 2005 році за моніторингом фундації "Відкрите суспільство" Є. Гірника визнано одним із десяти найактивніших українських депутатів. Трохи цифр: за три роки робити в парламенті він виступав із місця та депутатської трибуни близько 300 разів! (але це не були порожні вправляння у красномовстві). А на розгляд відповідних комісій подав близько 150 законопроектів і запитів (усі вони мали конструктивне і націєтворче спрямування). Наснаги Євгену Гірнику додають слова Степана Бандери: "Наша сила в нас самих, наша сила в нашому народі".

Також депутат і громадський діяч схильний до... ненависті. Він не терпить ментальну пасивність і покірність, те сумнозвісно-хохляцьке, мовляв, перетерпимо, якось воно буде. Буде тоді, коли ми самі це мрійливе "буде" наповнимо реальним змістом.

Євген Гірник йде своїм шляхом спокійно і впевнено, без політичної демагогії та єзуїтської овечої шкури на плечах. Йому не потрібно блиску софітів і ораторського фонтану слів, які втратили навіть копійчану цінність. Люди вже не вірять златоустам, навіть якщо одна із них має дбайливо укладену старомодну національну зачіску. Євген Гірник пам'ятає про шлях свого батька, про многотисячні ряди лицарів української ідеї, гаслом яких були слова: "Здобудеш українську державу або згинеш в боротьбі за неї".

Один із найкреативніших лідерів сучасного українського націоналізму Євген Гірник своїм стоїцизмом і спокоєм підтримує соратників. Іноді делікатно, деколи гостріше. Адже коли певні політичні реакції та "прогнози" деяких псевдооднодумців нагадують зойк пересічної домогосподарки, мовляв, не вистачить до весни квашеної капусти, то не обійтися лише чемними перепрошуваннями.

Нині – Українська держава здобута швидше юридично, ніж фактично. Хоча змінилися форми боротьби, але бій за її справжню сутність триває кожноденно і щохвилинно. Пам'ятаючи про чин і честь героїв, Гірник не покидає перших рядів їхніх дітей та внуків. Він ніколи не хизується, не любить базік і пустомельства. Політичний і життєвий шлях Євгена Гірника є шляхом воїна, що понад усе прагне національного миру та злагоди.

Василь РОМАНЮК
м. Івано-Франківськ

СПРОБА ПРОГНОЗУ

ВИМУШЕНИЙ КОМПРОМІС

ЧОМУ ВІКТОР ЯНУКОВИЧ І ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО НЕ ЗМОЖУТЬ ОЧОЛИТИ УКРАЇНСЬКИЙ УРЯД?

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Крім них прохідними вважаються Соцпартія, Компартія і Народний блок Литвина, кожна з яких, за попередніми підрахунками, зможе набрати від 5 до 7 відсотків. Інші учасники мають (принаймні, поки що, але сумнівно, що ситуація може якось змінитися) доволі примарні шанси на проходження до Верховної Ради. Отже, в сумі шість прохідних партій і блоків, за прогнозом, набирають близько 80 відсотків, а тому приблизно 20 відсотків місць у майбутньому парламенті буде пропорційно розподілено між переможцями (т.зв. бонус). У результаті дистанція між першими двома учасниками майже не зміниться, а от їхній відрив від третього "призера" перегонів – БЮТ – збільшиться.

Що це може означати?

А те, що основними "утримувачами" парламентських акцій будуть дві політичні сили – Партія регіонів і "Наша Україна". Гіпотетична вірогідність домовленості між ними існує, але виглядає малоймовірною з багатьох причин. Однак кожній з цих сил, аби отримати більшість у Верховній Раді, необхідні будуть союзники. І кожна з цих сил їх шукатиме, граючи на випередження.

Чи зможуть домовитися між собою у майбутньому парламенті Янукович і Тимошенко? Або, якщо хочете – Ахметов і Коломойський – мільярдери, які стоять за цими політичними фігурами? Теоретично – так, однак як тоді поділити прем'єрське крісло, на яке з різних боків категорично націлилися, нікому не збираючись поступатися, Віктор Федорович і Юлія Володимирівна? Прем'єром у такому випадку може стати один із них. Проте ці політики і їхні протеже (яким, на відміну від пролетарів, є що втрачати) добре знають з історії вітчизняного бізнесу, що вчинить з ними конкурент після того, як стане прем'єром. Є й інші причини, які дозволяють сумніватися у реальності союзу між Партією регіонів і БЮТ. Зокрема – подібний союз дуже суттєво вдарить по реноме "нашої Юлі" в середовищі її прихильників і фанатів.

Разом з тим, порозуміння Юлії Тимошенко з "Нашою Україною" у майбутньому парламенті виглядає більш реалістичним. Хтось може закинути: то для чого ж тоді зараз "мочити" Тимошенко у пресі, якщо вона може виявитися союзником? Не будемо тут розмірковувати про сутність політики колишньої "газової принцеси", але скажемо, що 10 чи 13 відсотків, що їх отримає БЮТ, – це не 20 чи 25, що їх ця політична сила, за певних обставин, могла б набрати. Опустившись, в результаті масованої кампанії проти неї з боку "Нашої України" і допущених власних помилок, на скромне третє місце, Тимошенко у висліді виборів стане більш зговірливою і схильною до компромісів. А що шлях до Януковича їй буде заказаний (донецькі пацани компромісів не визнають), то дозволимо собі спрогнозувати, що Юлія Володимирівна змушена буде, наступивши на горло власній пісні, тулитися до "своїх", помаранчевих, але вже втративши надію на жадане прем'єрське крісло.

Відповідно, свої висновки зробить і один із найхитріших наших політиків Олександр Мороз, який, будьте певні, за свою підтримку "помаранчевого" союзу у парламенті постарається щось та й виторгувати для себе і партії, притому в черговий раз б'ючи себе в груди, що, мовляв, "не за портфелі, а за ідею боремося".

Скоріш за все, до цього союзу (і теж за певні преференції) долучиться ще один доволі тямовитий політичний гравець зі своєю командою – Володимир Литвин.

Ось вам і парламентська більшість. І наступний прем'єр, очевидно, буде від "Нашої України".

Зрозуміло, що подібний ситуативний союз є не найкращим, однак іншого, ліпшого варіанту просто не існує. Надто багато часу втрачено, а тому доводиться рахуватися з тим, що політика – це мистецтво реального.

А ще – не втрачати часу і готуватися до наступних виборів таким чином, щоб українським силам, аби отримати контроль над країною, не довелося шукати вимушених компромісів.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

ДЕ ВЗЯВСЯ САМОЗВАНЕЦЬ?

У міськрайонній громадсько-політичній газеті "Олександрійський Тиждень" від 25 грудня 2005 року, №52 надруковано склад Олександрійської територіальної (міської) виборчої комісії територіального округу №99, де значиться Медведчук Леонід Іванович – пенсіонер, начебто висунутий Олександрійською міською організацією Конгресу Українських Націоналістів.

Ця людина не є ні членом, ні навіть кандидатом у члени ні Олександрійської міської, ні районної організацій Конгресу. До того ж з питанням про введення Медведчука Л. І. до складу територіальної виборчої комісії до нас ніхто не звертався. Де ж узявся цей самозванець? З таким запитанням змушені ми звернутися до голови територіальної виборчої комісії Скоропад Людмили Володимирівни.

ФАЛЮН,
голова Олександрійської МО КУН,
ПАРХОМЧУК,
секретар Олександрійської МО КУН

ЗУХВАЛІСТЬ МАЄ КАРАТИСЯ

Згідно з інформаційним повідомленням 19 січня 2006 року на П'ятому каналі УТ, на кордоні Кримської та Херсонської областей України організована група людей в одностроях з логотипом "Прорив" встановлювала знаки, які розділяють цілісність території України, тобто грубо, цинічно та свідомо порушувала Конституцію та закони України. У діях зазначених осіб передбачається склад злочину за ст. 110 Кримінального кодексу України "Посягання на територіальну цілісність і недоторканність України".

На підставі ст.ст. 94, 95, 97 КПК України вимагаємо за фактом скоєного злочину порушити проти винних кримінальну справу.

І. РЕУЦЬКИЙ,
голова Херсонської ОО КУН,
Н. ВОЗАЛОВСЬКА,
голова Херсонської ОО УРП "Собор".

ЗАЗДРІСТЬ – НЕБЕЗПЕЧНА ХВОРОБА

Пане екс-президенте Леоніде Кравчук!

Ви організували виборчий блок "Не так", у який увійшло багато злобних людей на кшталт Шуфрича. Ви стверджуєте, що Віктор Ющенко діє не так. Можливо, у нього не все виходить, особливо з Вашою ж підмогою, але це перший справді народний український Президент.

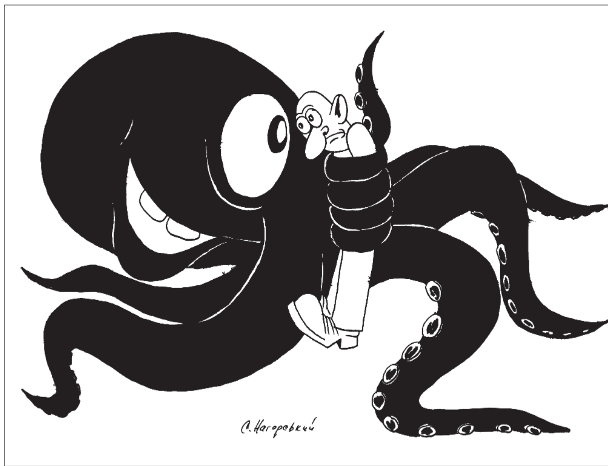
А Ви чинили "так", коли Крим зробили штучною автономією на догоду Росії, чи коли розвалили український флот, чи коли віддали Росії ракети "за так", чи коли узаконили перебування в Криму російських баз, чи коли з Вашого відома всі заощадження людей перекочували до братньої Росії, чи коли при Вашій підтримці великі заводи та фабрики розтягнули на малі підприємства? Тоді нинішні олігархи багатіли, а робітники тягали ганебні божевільські "кравчучки".

Єдину добру справу Ви вчинили, підписавши договір про денонсацію СРСР, та й то, схоже, Ви про неї жалкуєте. Складається враження, що Ви елементарно заздрите Вікторові Ющенку, заздрите його порядності та авторитету у світі.

Зупиніться! Займіться благородними справами, благодійництвом, щоб Бог простив Ваші гріхи перед українським народом.

Євгенія ГЛАДУНОВА,
Рівне

ЕКОНОМІКА НА ВІТЕР

"А для чого нам ті маяки?" – заявляє товаришка Н. Вітренко. Якби таку думку висловила пересічна людина, то нічого дивного не було б. Але коли цю нісенітницю висловлює з екрана телевізора нібито освічена людина, яка хоче "творити" українську політику, то таку особу можна назвати антиукраїнкою, яка на догоду імперській Москві може не тільки словоблудити, а й здатна від-дати Україну в московітське рабство.

"Шановна" товаришка Вітренко говорить про антиросійський психоз в Україні, але я цього не помітив з тієї причини, що його немає де-факто. А те, що в головах кремлівських керманичів з'явилася бацила психозу, і пані Вітренко мабуть особисто сприяла такому явищу своїми поїздками до Москви, то це не викликає жодного сумніву.

Чого варті заклики товаришки Вітренко про входження України в єдиний економічний простір (ЄЕП). Якщо судити з її облудних висловлювань щодо газових, м'ясних, молочних тощо проблем, то вони вирішуються цією товаришкою одним махом – входженням України в ЄЕП. І тоді газ буде для України по 45 доларів за 1000 кубометрів, і все інше налагодиться, зникнуть проблеми і в торгових відносинах. Але ж, товаришко Вітренко, як же бути з тим, що і Україна, і Росія мають ринкові економіки? Чому у вашій голові економічні закони ринку перестали діяти? Їх ніхто не скасовував! На догоду путінському Кремлю можна і закони ринку скасувати? Так не буває, товаришко Вітренко! Дармовий сир тільки в мишоловці, та й то...

Товаришка Вітренко стверджує, що "потрібно поважати сусіда і вести себе цивілізовано, тоді не потрібно буде влаштовувати психоз з приводу Чорноморського флоту Росії, не потрібно атакувати маяки, не потрібно сіяти ворожнечу між народами". (Вашими устами мед би пити, а не бруд лити на голови українців). Госпожа чи товаришка Вітренко, невже ваші очі настільки засліплені ненавистю і злобою до народу України, що ви все перевертаєте догори ногами? Хто ж розпочав першим неповажати сусіда? Хто веде себе нецивілізовано? Хто погрожував застосуванням зброї, як не ваші московські хазяї? Ви що ж, "шановна", зовсім не бачите і не розбираєтесь у жодному питанні співжиття країн-сусідів?

Замість пустопорожнього словоблуддя пані Вітренко потрібно було б як доктору наук, який щось тямить в економіці (про що вона сама постійно заявляє), розказати правду своїм прихильникам, чому в тому ж Алчевську сталася така масштабна аварія на теплотрасі. Як економіст розказала б своїм симпатикам, що за 5 мільйонів гривень "наші" олігархи приватизували за часів Кучми Алчевський металургійний комбінат, а комунальні структури передали місту. Потрібно було б нагадати виборцям, що містом править уже другий термін регіональник Януковича, ваш ідейний товариш. Цей комбінат дає за рік прибутку 500 мільйонів доларів! А що має від цього місто?

Потрібно сказати людям, товаришко Вітренко, і про те, що ці олігархи зобов'язані утримувати інфраструктуру міста. Ви мовчите про ці факти з тієї причини, що такі партії, як і ваша, існують на їхні кошти? Якщо це не так, то чому ви так вороже налаштовані до народу України?

Ми, українці, повинні бачити справжні наміри товаришки Вітренко, що б вона не говорила. Не потрібно забувати про те, з ким маємо справу! Ці вічно вчорашні просто так не змиряться з тим, що Україна стала самостійною державою і невдовзі повністю вийде з-під контролю імперського кремлівського керівництва. Це їх лякає і бісить.

Микола КРАВЧЕНКО
м. Київ

ЗВЕРНЕННЯ

СКАЗАТИ «НІ!» АНТИУКРАЇНСЬКИМ СИЛАМ

Шановні брати і сестри! Звертаються до вас ветерани Всеукраїнського об'єднання ветеранів Дніпропетровська (колишні робітники та фронтовики, науковці, вчителі, письменники, громадські діячі), які вболівають за долю України, за українську культуру, і для яких українська мова була і є основою праці й існування.

Російська імперія довгими століттями позбавляла нас рідної мови, а коли їй не вдалося зламати хребет нашій прадавній нації, вона нищила носіїв національної культури і мови голодоморами, ГУЛАГами, розстрілами. Із здобуттям незалежності і спробами українців відродити національну державу розлючені московські вожді та їхні агенти в Україні ("п'ята колона"), аби повернути нас в імперське лайно, агресивно і нахабно оббріхують Україну і її діячів, роздмухують прикордонні, флотські, газові, молочні, м'ясні шантажі і атаки.

Наших громадян, особливо так званих "русскоязычных" українців, яких здебільшого насильно зросійщили, підло агітують віддати свої голоси за "федералізацію", що рівнозначно розвалу нашої держави. Вони галасують за надання російській мові статусу державної (офіційної), щоб нас, українців, на нашій прадавній землі перетворити в безмовних рабів, наймитів, гарматне м'ясо для безперервних російських війн.

Звертаємося і до етнічних росіян – громадян України, до інших національних меншин – зрозумійте наше Богом дане право бути господарями у своїй державі. Просимо вашої прихильності.

Віддавши свої голоси за антиукраїнські партії, ви добровільно станете зрадниками своєї Батьківщини. Ви ж бачите і чуєте, в яку розбійницько-грабіжницьку імперію тягнуть нас костусеви, януковичі, симоненки, вітренки та інші, яким усе українське "не так", а також окуповане жирними російськими і єврейськими котами телебачення.

Просимо і благаємо опам'ятатися, усвідомити небезпеку і сказати "Ні!" антиукраїнським силам. Історія вчить, що багатомовні федеративні держави розпадаються. Це – розбрат, війна, кровопролиття, у першу чергу, за рахунок простого народу та інтелігенції.

Допоможіть обрати національно-демократичну, помаранчеву, українську Верховну Раду! Адже всі ми – частини єдиного державного організму. У виборчій кабіні кожен є господарем свого "за" чи "проти", своєї совісті.

Прийнято на зборах Всеукраїнського об'єднання ветеранів міста Дніпропетровська.

КОНТРОВЕРСІЇ

БИТВА ЗА УКРАЇНУ

"Война – дєло молодих, лекарство протів морщін...", – співав світлої пам'яті Віктор Цой, розуміючи під війною саму суть життя, в серцевині якого відбувається основне дійство – боротьба між небом і землею, ворожнеча між темрявою і світлом, сиріч, між добром і злом. Мені здається, що тут заховано один з багатьох ключів до розуміння Шекспірівського "...бути, чи не бути...".

У контекстах поточної української політики вічно прокляте питання деформується у нестерпно доленосне – з ким бути? І тут потрібен навігатор або ж лакмус з чарівною здатністю визначати міру вошивості того чи іншого претендента на владу. Як на мене, пристрасть до саме цього способу небуття має присмак параної. Хрестоматійна палата з не менш хрестоматійним комплексом Наполеона в епіцентрі маразму. Наполеонам пропонують "шевеліть усамі і надувать щьокі...". Сон розуму, тим часом, активізує телепростір. Парад чудовиськ зашкалює припустимі межі. Гойя, од усього того, викурює на балконі товсті сигари заздрості. Йому, в часи бальних танців та перинних інтриг, про таке й не марилося. Претендентни на еліту тоді ще бавились у благородство. Прототипи нинішніх "Капрічос" нічим таким голівоньки не обтяжують. Відра помиїв, тонни лайна, копирсання у брудних шматах – далеко не повний арсенал цих "дослідників нечистот". "Всі за правду і всі грабують...", засікли ситуацію українські селяни на початку двадцятого, кривавого та фатального для усіх нас століття. Що змінилося відтоді, та й чи минула взагалі ота громадянська і дуже вкраїнська війна? Українська, тому що завжди за межу, завжди з трьома гетьманами на двох, завжди до Москви за ярликом на владу. Головна, вирішальна битва за Україну має відбутися на ментальному полі, себто в головах людей. Народ у жодному разі не звільняється від відповідальності за кріпацьку жилку в глибині свого нутра. Його представники на вершині влади мають показати приклад витискання з себе отого поміченого Чеховим раба. Перемога над ним має вияснити кілька до примітиву зрозумілих істин. Якщо в крані "нет води", то нарікати треба тільки на себе. Якщо москаль, в силу агресивної натури, тисне тобі на горло – полюби його, бо він заважає тобі спати. Якщо Янукович зваблює тебе двоязичієм – пожалій його, бо відсутність розуму – то є найбільше каліцтво. Якщо нечистий штрикає під ребро про союз з червоними – відрубай йому роги. В противному випадку на Майдан вийдуть усі закатовані антилюдським режимом. Війна проти раба у собі є дієвим засобом від зморщок на совісті тих, хто свого часу не міг надихатися Леніним та впереміжку з віршиками і брехливою антибандерівською прозою катав доноси на ближнього свого. Нині вони знову прагнуть запхати рило до корита, "взахльоб" любити "Неньку" і вимацувати на лацкані лакейських сюртучків місце для відзнаки "герой України". Досвід показує, що насититися ця публіка зможе хіба що у могилі. Ну а допомогти їм відійти у вічність є справою людей, які ще не охляли серцем...

Андрій ОХРІМОВИЧ

Те, що ВО "Батьківщина" не є партією в повному розумінні слова, оскільки єдиним її публічним гравцем незмінно виступає ЮВТ, відомо всім. Більше того, інтереси сторін у вказаній структурі антагоністичні. З одного боку – харизматичний лідер, якому його харизма дозволяє дивитися на створену ним партію, як на елемент приватної справи, ба, навіть власності. З іншого – так званий "партійний актив", що намагається паратизувати на загальнонаціональній популярності цього лідера, виборюючи таким чином для себе депутатські місця, державні посади та інші преференції. Користі від такого співіснування жодна зі сторін не має. ЮВТ не потребує регіональних команд, оскільки на неї й так працюють найпопулярніші медіа. А регіональні команди сповна відчують на власній шкірі стару аксіому політики: недбало структуровані угруповання завжди відставатимуть від мобільних і динамічних центрів впливу на них. Тобто вже відчули, але це тільки початок.

ВІДВЕРТО

"НАША ЮЛЯ" І ПАВУКИ В БАНЦІ

ПАРТІЯ "БАТЬКІВЩИНА": ЗМІНА ПОЛІТИЧНОГО КУРСУ ТА ЇЇ НАСЛІДКИ НА ПРИКЛАДІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

"Батьківщина" є партією авторитарною, з усіма притаманними таким об'єднанням атрибутами: харизматичний лідер (те, що він жінка, ще більше підкреслює партійний імідж), пасіонарний актив, політична непрогнозованість. Здавалося б, для успіху її в суспільстві є всі передумови, і треба тільки плекати і пестити сформований кадровий потенціал, роблячи з нього слухняних "солдатів партії". Але цього не сталося.

На останніх президентських виборах основні гравці позиціонували себе (дуже схематично) таким чином. Ющенко – це "Америка". Янукович – "Росія". ЮВТ була "патріоткою", тобто очолюване нею об'єднання своїм ключовим словом обрало саме патріотизм, опору на власні сили. Тим парадоксальніше, що зараз процес трансформації, коли на зміну так званим "патріотам" в регіональних організаціях (принаймні на Півдні і Сході) приходять "русофіли" (за великим рахунком, "слов'янофіли").

Отже, констатуємо незаперечний факт. ЮВТ (саме вона, бо про позицію партії тут говорити явно недоречно) по закінченні виборів блокуватиметься в парламенті з Партією регіонів, і то не ситуативно, а саме на принципових засадах. І не стільки в Януковичеві та його рейтингах тут справа, скільки в самій Москві та (можливо) в Глебі Павловському. ЮВТ зробилася "московфілкою" після свого непередбачуваного (одразу ж за відставкою) візиту в "першопрестольну", де Генеральна прокуратура Росії зняла з неї всі звинувачення, і де вона зустрічалася з Путіним. Чергова провіденційна ідея очевидно, цілком захопила українську "Жанну д'Арк", і вона на два місяці зникла з екранів телевізорів – факт для ЮВТ нечуваний.

Але тут постала проблема з партією, і (що найнеприємніше) з імперативним мандатом. Парадокс, але саме "Батьківщина" стала тими веригами, що здатні були потягнути ЮВТ на дно політикуму. Так, це була партія само-відданих, закоханих у свого лідера пасіонаріїв, які в усьому сторонньому вбачали впливи "агентів Порошенка". Заради реалізації ідеалів Майдану вони (як найрадикальніші з команди "помаранчевих") ладні були віддати, здається, все. Вони вірили в "Юлю". Та уявімо собі на хвилину ситуацію, коли ці люди відчувають себе ошуканими, бо змінився (без їхньої на те волі!) політичний курс, і треба брататися (!) з командою Януковича. У будь-якій нормальній партії це призвело б до розколу. Проте не забуваймо, що "Батьківщина" – партія авторитарного типу, де противаги ЮВТ та її "сірому кардиналу" Турчинову взагалі нема. Результат – збуджені активісти ініціюють з'їзд, на якому (емоції!) відсторонюють керівництво, виключають ЮВТ з партії (!) та відбирають імперативний мандат. Після такого акту самознищення партія, звичайно, йде в небуття, але справу зроблено.

Можливо, саме на такий сценарій і розраховував сумнозвісний пан Павловський, та "наша Юля" вирішила убезпечитись і змінити... партію. Безперечно, годі було й думати робити чистку "Батьківщини" в західних регіонах країни, тому ставку зробили на Схід і Південь, де структури були слабкі, а ментальність невизначеною. Лейтмотив чистки – кардинальне збільшення новопризначеними лідерами чисельності регіональних організацій. І вони дійсно "збільшували". У Цюрупинському районі, наприклад, після зміни керівництва чисельність організації збільшилася за два місяці від 100 до 600 членів, тобто у 6 разів.

Таким чином, від партії "Батьківщина" на теренах, наприклад, Херсонської області залишилася лише назва. Це не перебільшення. З об'єднання вийшли МАЙЖЕ ВСІ його члени. Як це робилося, і чи брала безпосередньо ЮВТ в цьому участь? – Ні, не брала. Формально все замикалося на керівникові секретаріату, четвертій людині в партії, Федорчуку. Серед ображених активістів побутувала загальноприйнята думка, буцімто "наша Юля нічого не знає", все покриває собою секретаріат і "недобра людина Федорчук". Були й інші чутки, створені для обілення образу ЮВТ на Херсонщині. Наприклад, нашіптували, що заступника голови обласної організації, а фактично обласного сіренького кардинальчика Богданова в Києві прикриває теща, член Політради партії.

Чи порушувалися статутні вимоги в умовах незаявленої партійної чистки? Так, порушувались, оскільки основним елементом причіпок була чисельність організацій, то задля неї в "Батьківщину" приймалися цілі організації й установи, а сам процес був ініційований керівниками цих установ, тобто чинився прісної пам'ятний адміністративний тиск. Звісна річ, жодних вимог з приводу дотримання програмних і статутних засад до кандидатів не висувалося, деякі люди навіть не підозрювали, в яку власне партію вони "вступають". При цьому застосовувався відпрацьований механізм, стандартний для всіх районних організацій: прийом здійснювало обласне бюро, районна організація ставилася перед фактом такого прийому і вже в цьому факті звинувачувалась, голова цієї організації відсторонювався, проводилась районна конференція (збори), на якій нові "члени" "обирали" потрібного голову і бюро. Те, що вони не стояли на обліку в первинних організаціях, нікого не цікавило. Були й певні відхилення від схеми. У Новій Каховці, наприклад, існуюча партійна структура взагалі проігнорувалась і паралельно їй обласне керівництво створило свою "організацію".

Треба сказати, що рядові партійці сприймали цей процес як регіональний вибрик, збочення, прояв обласного волюнтаризму і намагалися бомбардувати численними зверненнями "нашу Юлю". Вони наткнулися на глуху стіну, а подальші події показали, що це є саме системний підхід, чітка політтехнологія, до якої "пан Порошенко" не має жодного відношення. Формальний ініціатор процесу партійної чистки в області пан Одарченко числився на той час виконуючим обов'язки голови обласної організації (ще одне статутне порушення – ніяких "в.о." в статуті і близько немає), але був затверджений Політрадою як голова. Тобто санкція йому була надана самою ЮВТ.

Що ж за люди посунули в партію і кого вона власне вирішила позбутися при радикальній зміні курсу? Тут все виглядає досить примітивно, брутальними є й застосовані при цьому політтехнології. Головний "партбудівничий" Федорчук (до речі, з радянської партноменклатури), відповідаючи на запит новокаховських активістів щодо руйнації партії, вирішив послатися на ідеали "добропорядного буржуа"; так би мовити, "нам потрібні на даному етапі не голодранці, а бізнесмени з грошима". Очевидно, пан Федорчук, працюючи свого часу над статутом, не знайшов часу зазирнути в програму партії, в якій чітко визначено, що вона є соціал-демократичною. Це по-перше. А по-друге, досить було бізнесменів і підприємців і серед тих, кого партія викинула з гнізда. Здається, Федорчук просто лукавить, і відбір йде за іншими ознаками, а йому просто нічого сказати. Серед тих, кого за вказівкою ЮВТ вибили з гри, є чимало цілком пристойних, респектабельних людей (той же голова Новокаховської організації п. Захаров) і бізнесменів (член обласного бюро п. Зайченко). Об'єднує їх одне – вони мають політичну історію, яка невід'ємна від історії становлення незалежної Української держави. За великим рахунком, вони – найкращі. За бортом опинилися ВСІ учасники помаранчевої революції, яка – не забуваймо цього – була революцією в принципі дрібнобуржуазною, тобто направленою проти олігархічних кланів. Фактично всі, хто підтримав Ющенка на виборах минулого року, були від партії відсторонені.

Хто прийшов їм на зміну? Богданов – екс-СДПУ(о), засуджений за шахрайство на два роки; Борисов (голова Цюрупинської організації) – екс-СДПУ(о); Гараненко (член бюро) – екс-Партія регіонів; голова Голопристанської районної організації екс-Партія регіонів; голова Новокаховської організації – екс-"ЗУБР", екс-"прогресивний соціаліст", екс-КПУ. Список можна продовжувати, і складатиметься він з виключно антиукраїнських сил.

Хто є наповнювачем, даруйте за слово, "біомасою"? Аж ніяк не підприємці і бізнесмени – їх не "нагнеш". Тут теж не відкривали Америки, а скористалися апробованими методиками "регіонів". В містах це на 90 відсотків медпрацівники, від яких свого часу писалися звернення "в підтримку Януковича". Дуже зручно – всі керовані, в тій чи іншій мірі корумповані, бояться втратити роботу і ще не зовсім розгубили ознаки формальної інтелігентності. Далі – ті ж самі пресловуті "вчителі" (екс-"Жінки за майбутнє"). Щодо національного складу перевага віддається слов'янам, бажано з російськими прізвищами.

На селі ситуація ще простіша. Дається команда, за якою члени бюро розподіляють між собою певні сільради і ведуть "роз'яснювальну роботу" з головами цих сільрад та місцевими "барончиками". Оця "еліта" і формує, в принципі, структуру партосередків. Серед вказаної публіки багато як "регіоналів", так і "народників" Литвина. Виглядає досить кумедно, коли, наприклад, чоловік на селі очолює "Народний блок", а його дружина – "Батьківщину" (с. Козачі Лагері, Цюрупинський район). При цьому реальних активістів "Батьківщини", яких на селі знає кожен, обходять десятою дорогою. Трапляються і "накладки". Це коли один із членів бюро заявляє таких-то людей як членів "Батьківщини", а інший "член", якого про це не попередили, чує від тих же людей у відповідь, що вони – "за Януковича".

Які ж будуть наслідки? А вони є – катастрофічна втрата рейтингу. Коли одна команда змінюється іншою, розривається нитка історії відносин. Приходять люди, які не знають одне одного і водночас однаковою мірою претендують бути включеними у виборчі списки. Оскільки ж прав пріоритету немає, то створюється ситуація, яка нагадує співіснування павуків у банці або щурів у клітці. Де вже тут працювати на конструктив, коли точиться війна всіх з усіма – аж доки не залишиться один великий павук (саме один, а не п'ять, які роблять погоду у списках). Дай, Боже, хоч цьому одному досягти своєї мети, коли "електорат" дізнається про зраду "нашої Юлі".

В. ВЛАСЕНКО,
О. ДУБОВИК,
екс-члени
Цюрупинського
районного бюро партії
"ВО Батьківщина"

ГЕРОЯМ ОУН–УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ!

Спонукали мене до написання цього листа слова Вітренко: "Хай собі бандерівці доживають спокійно, ніхто ж їх не виганяє з України". Отож, шановні ветерани ОУН–УПА, виходить, треба подякувати Господові за те, що такі, як Вітренко, не при владі, бо тоді, напевно, й справді повиганяли б (як колись)...

ШАНУЙМО ЖИВИХ!

Так, УПА воювала проти тодішньої влади... А хіба той, хто знайшов своїх родичів і тисячі інших людей живцем замурованими у камерах в'язниць, не мав морального права воювати проти влади, яка це вчинила?

Ті з ветеранів УПА, кому вдалося виїхати за кордон, могли би собі спокійнісінько жити "американцями" чи "австралійцями" і не згадувати Україну. Але вояки УПА – справжні українські патріоти. Вони за тисячі кілометрів від Батьківщини жили нею і для неї: будували церкви, школи, культурні центри, відкривали банки, друкували книжки, розповідали світові про Україну, про страшний Голодомор...

Коли Україна проголосила незалежність – одразу визнали її. Апогеєм такого визнання стало повернення в Україну гетьманських клейнодів.

Більшість ветеранів СА завжди підтримували партію, яка навіть формально не відмежувалася від "надбань" своєї попередниці, а навіть пишається тим, що є її спадкоємицею. Виступали проти української церкви, української мови, зрештою – проти всього українського. І робили (і роблять) це під прапорами чужої для нас держави. Для них нестерпний вже сам факт існування України.

Ще в 70-х роках мій сусід у магазині вигукував: "Кагда уже здесь будут наконец разгаварівать па-челавеческі?". Зверніть увагу, навіть не "па-русскі", а "па-челавеческі". Не дочекався...

Декілька років тому у Львові під час акції 9 травня всі ветерани тримали гасла "Освободім Львов от бандеровцев". Тобто від нас з Вами! Це що, "і вновь прадалжается бой?"... Перепрошую, – асвабаждеціе?

Ще під час референдуму щодо незалежності на дільниці, де я головувала, на звороті одного бюлетеня хтось написав слова, які я на все життя запам'ятала "Нет нічего хуже, чем возомнівшее о себе бидло"... Ось так вони думали (та ні – думають) про нас, про наше святе, таке природне для усіх народів бажання – жити у своїй державі! Ми ж нічого надзвичайного не хотіли – тільки мати свою державу. І після цього вони ще говорять, що саме вони і воювали за Україну...

А якщо просто подивитися в обличчя ветеранів, то побачимо, з одного боку – добрі, щирі й спокійні очі колишніх упівців, як і личить мудрій, сивочолій старості, вони навіть не проти невизнання їх воюючою стороною, аби лише не краялася Україна. З іншого ж боку – агресивні, перекошені ненавистю обличчя і лайка більшості ветеранов СА. Цікава закономірність: чи то приїзд Папи, чи переїзд Греко-Католицької Церкви до Києва, чи парад вояків УПА, зрештою, будь-яка українська акція – завжди однаково розлючені їхні обличчя.

Навіть "на бой кровавый, святой и правый" асвабадітелі вийшли під російськими прапорами! Вони навіть не намагаються приховати свою сутність – під чужими прапорами верещать про те, що тільки вони воювали за Україну...

Часто говорять про примирення. Як приклад наводять Іспанію... Смішно! Та в Іспанії ні комуністи, ні фашисти не ставили під сумнів існування держави – вони просто по-різному її собі уявляли! А тут люди скаженіють від самого факту існування держави! І навіть не намагаються цього приховувати: ані на вулицях, ані в парламенті!

На мою думку, Президент (на підставі висновків істориків) повинен просто підписати Указ про визнання ветеранів УПА борцями за волю України. Шанувати треба живих! Треба живим говорити добрі слова, дивлячись їм у вічі... Скажімо ветеранам ОУН–УПА, що ми їх шануємо і цінуємо, що ми вдячні їм за ту велику жертву, яку вони поклали на вівтар нашої свободи! А також маємо вибачитися за те, що ми не здатні захистити їх від наруги, що дозволяємо плювати їм у вічі і душу!

Але все так не буде!..

Слава Україні!

Слава Героям Визвольних змагань!

Марта ОСАДЧА

УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ!

Мене (прожив 91 рік, воював з німецьким фашизмом і японським мілітаризмом, інвалід війни 2-ої групи; колишній активний член Комуністичної партії Західної України (КПЗУ); політв'язень польських та советських тюрем, сталінсько-енкаведистських концтаборів; нині – член КУН) не можуть не хвилювати чвари, незгоди й суперечки, що точаться в суспільстві ще й сьогодні.

Свята правда: справжніми патріотами та борцями за волю, соборність та незалежність України були і залишилися вояки ОУН–УПА, чимала частина колишніх членів КПЗУ, яка за окупації Західної України Польщею активно боролася за Україну та об'єднання зі Східною Україною.

З кожним днем час віддаляє нас від буремного воєнного лихоліття. В усьому світі примирилися патріоти та "колабораціоністи". Тільки в Україні чомусь досі не стихає тепер уже безкровна боротьба між колишніми катами українського народу (енкаведистами, кадебистами, облавниками, яструбками, комуністами) з одного боку та вояками ОУН–УПА й членами Комуністичної партії Західної України – з іншого.

Немає потреби приховувати та замовчувати той факт, що КПЗУ не була васалом Кремля й учасником його злочинів. У серпні 1938 року сталіністи Кремля в особі Комінтерну "розпустили" КПЗУ як прибудову буржуазного націоналізму та ворожих СРСР контррозвідок, а точніше – зліквідували її. Видатні діячі партії були розстріляні, більшість її членів стали ворогами КПРС та СРСР. Багато з них влилися в партизанські загони ОУН–УПА.

Боляче й прикро стає, коли справжніх патріотів України тепер називають "ворогами народу", бандитами. Фарисеї! Кати українського народу безсоромно, цинічно, злорадно видають себе за рятівників та месій України. Щастя, що не всі. Прозрівають потроху – як "зверху", так і "знизу".

Вчорашні супротивники вже багато літ живуть і працюють поруч. Тож примиритися, порозумітися вимагає час та здоровий глузд. До примирення закликає Президент України Віктор Ющенко. Приєднується до благородної справи "армія" Ігоря Юхновського з Всеукраїнського Союзу ветеранів війни, весь свідомий народ України.

Наведу наочний приклад порозуміння. Погляньте на світ-лину, зроблену у серпні 2005 року в Рожищах на Волині біля хати ветерана ОУН–УПА Дмитра Матердея (молодшого) – мого двоюрідного брата. Стоять – зліва направо: полковник у відставці Іван Скалига – уродженець Фастова ("східняк"), член КПУ, понад 30 років відслужив у совіцькій армії, інвалід війни 2-ї групи; моя братиха Надія Матердей – 78 років, учасник війни, почесний ветеран праці, інвалід 2-ї групи, мешкає в м. Ковелі Волинської області; третій – я (про себе трохи розповів на початку листа).

Сидять – зліва направо: Дмитро Матердей (молодший) – 78 років, ройовий УПА, "бандерівець", "бульбаш", десять років промучився у концтаборах проклятого Сибіру, інвалід 1-ї групи; його дружина Ліна – 80 років, член УПА, яка також пережила концтабори Сибіру, інвалід 1-ї групи, мешкають у м. Рожищах.

От вам добрий приклад. Скажу відверто, не один раз ми дискутували, сварилися, нарешті помирилися, поріднилися, дружно голосували за Віктора Ющенка. І в березні також проголосуємо за нього, за Україну, за демократію, за європейську інтеграцію. Ми свято віримо, що настав час примирення, злагоди, взаємопробачення, спільної праці на благо народу, на славу Україні!

Отже, давно вже треба "розкурити люльку миру та злагоди". Як зробили ми, зробіть і ви – вояки різних формацій, об'єднані любов'ю до України. Не даймо заклятим ворогам глумитися з нас. Єднаймося, братаймося. Боже, нам єдність подай!

Дмитро МАТЕРДЕЙ,
м. Львів

 ПЕРЕЖИТЕ

Півстоліття тому я перебував у 2-му Моравському політтаборі, де нас примушували розвантажувати вагони з лісом на станції Каеркан. Північне небо вночі розквітало переливами сяйва. Навколо панувала страшна морозяна тиша, яка існує тільки в тундрі з її безкраїми просторами і мовчазними снігами.

АПОФЕОЗ КОМУНІЗМУ

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ТИМ, ХТО СЬОГОДНІ ЗБИРАЄТЬСЯ ПІД ПОРТРЕТАМИ ЛЕНІНА І СТАЛІНА

Здалеку лунали автоматні черги. Над мертвими просторами котилося глухе відлуння. По спині пробігали мурашки.

"Що це таке?", – запитував усіх литовець Соколаускас. Усі мовчали, бо знали, що чиниться черговий злочин проти людей, проти народу. Імперська Москва вважала, що про те, що коїться у безкраїй тундрі, світ ніколи не дізнається.

На північ від Норильська, за річкою П'ясною, геологи знайшли поклади вогнетривкої глини, потрібної для металоплавильних печей. Поклади ці знаходилися у скелястій кам'яній ущелині. Для того, щоб зробити підхід до них, вирішили підірвати скелі амоналом. Пролунав вибух, і зі скелястої ущелини, наче бджоли з вулика, посипалися заморожені людські трупи. Було їх дуже багато.

Пригнаних сюди на роботу політв'язнів і вільнонайманих, які мимоволі стали свідками чекістського злочину, кудись забрали. Більше ніхто їх не зустрічав.

Та немає нічого таємного, що не стало б явним. Українці кажуть: "Ліс краде – поле бачить".

Норильськ – комуністичне місто Крайньої Півночі з басейнами, розаріями та іншими ознаками цивілізації, якими комуністи хизуються перед усім світом.

Прем'єр-міністр Канади Трюдо милувався тут фонтанами, монументами, сучасним міським транспортом. Він навіть оформив свій шлюб у Норильському ЗАГСі. Та не знав пан Трюдо, що Норильськ – місто-меморіал чергового злочину комуністів, місто, прокляте сотнями тисяч людей, на чиїх кістках воно побудоване, місто-апофеоз смерті із прихованими пірамідами людських черепів, як на картині художника Верещагіна.

На кістках політв'язнів побудована і найпівнічніша у світі залізниця, що з'єднує порт Дудинку з Норильськом. Єнісейський порт Дудинка будувався як ворота в Норильськ, ворота в пекло, ворота в царство смерті і нелюдських мук.

З ранньої весни до пізньої осені йшли сюди каравани барж з машинами, продуктами, а найголовніше – з живим вантажем невільників-політв'язнів, "врагов народа".

Возили зеків у брудних, вщерть набитих трюмах пароплавів і барж. Охороняв їх підлий і жорстокий чекістський конвой, який, утім, боявся відкривати люки трюмів, де задихалися люди. Одна баржа з політв'язнями на Єнісеї напоролася на камінь і почала тонути, але конвой не відкрив люки, і люди загинули.

В Дудинці вивантажували на берег людей, обірваних, зарослих, до кості заїдених комарами, бухикаючих від простуди, із запалими від голоду очима.

Були випадки втеч, і більшовики оголосили плату в сто карбованців за втікача. Тож залякані евенки, тунгуси і навіть кержаки-старовіри, що полювали і рибалили в цих місцях, виловлювали втікачів і доставляли їх у чекістські караульні в дельтах річок-притоків Єнісея.

Микола БАРБОН,
м. Київ

(Закінчення буде)

Українці… Дивовижна нація… Чи не єдина в світі нація, котра споконвіку страждає через позитивні риси свого національного характеру. Мирна й добродушна? Довірлива? Так. А якою бідою обертаються ці риси проти нас ось уже впродовж 350 років. Працьовита нація? Так! Дуже працьовита. Се визнає увесь світ, цим користуються багато західних країн, що їм сьогодні зміцнюють економіку близько семи мільйонів працьовитих українців… Так, українці – мудра нація, давня чи навіть одна з найдавніших, а на мою думку – першонація світу. Через це відчуваємо ненависть "п'ятої колони", намагання відібрати в нас нашу славну давнезність, зробити нас безбатченками, манкуртами, іванами, що не пам'ятають роду свого.

КАРБ ПАМ'ЯТІ

ГЛИБОКЕ КОРІННЯ НАШЕ

Тож так гостро – на п'ятнадцятому році нашої незалежності! – постало питання, що його проголосив Великий Поет: "Що ми? Чиї сини? Яких батьків?"

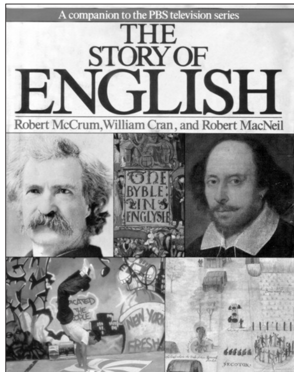
... Кілька років тому мене запросили на телебачення взяти участь у теледискусії на тему: "Як і коли виникла українська нація?" Коли ведучий запитав про це у молодого науковця, кандидата історичних наук, той нічтоже сумяшеся відповів: "Тисяча дев'ятсот дев'яносто першого року". Була якась незручна пауза – адже молодик явно не розумів, що таке нація (як і його батько – сумнозвісний "академік", котрий взагалі не вважає українців за націю). Та ось ведучий підносить мені мікрофон: "А коли, на Вашу думку, виникла українська нація?" Впевнено відповідаю: "Її зародження – в шістнадцятому–п'ятнадцятому тисячоліттях до нашої ери – за доби Мізинської культури..." І – тиша. Не чути ні реплік, ні будь-яких заперечень. Лише ловлю ненависні погляди моїх опонентів. Мовчить навіть запрошений з Москви історик, директор якогось інституту. Мовчить, "розстрілюючи" мене лютим поглядом.

Чому мовчали опоненти? Бо не мали чим заперечити – жодного контраргументу! Що ж, усі аргументи – у нас, прибічників концепції стародавності української мови, а отже, – і нації. І тих аргументів останнім часом навіть побільшало. Та неабияких...

Філологам, журналістам і культурним людям англомовних країн добре відома фундаментальна праця трьох визначних англійських лінгвістів-есеїстів Роберта Макрама, Уїльяма Крена та Роберта Макнійла "The Story of English". Нарешті її примірники надійшли і в Україну. В цій книзі досліджуються корені англійської мови. Автори доводять, що походить вона (як і всі індоєвропейські мови) з мовного середовища Середньої Наддніпрянщини. Тобто, уточнюю, від прадавньоукраїнської мови. Автори навіть подають карту роззосередження всіх індоєвропейських мовних груп та окремих мов: стрілки віялом розходяться від Середнього Дніпра вусебіч. Отже, смію узагальнити, давня українська мова (санскрит) – Праматір усіх індоєвропейських мов, а Давня Україна – Мати Індо-Європи. Про се гласить і підпис під картою англійських дослідників: "The Home of the Indo-Europeuns".

Тож хай ненависники й скептики притлумлять свої глузи над українською історією. А вони, ті глумителі, трапляються навіть серед освіченої української громади... Якось визначний український поет назвав мої студії про стародавність українців як першонації світу "українським першопутізмом". Дотепно! Другий поет написав глумливого віршика про наше коріння. Що ж, обох викликаю "на дуель", тобто – на дискусію в стінах Національної Спілки письменників України. Оголосили дату диспуту. Але пересмішники не прийшли на прю. Чому? Та тому, що в них немає жодного контраргументу. А мої докази давнезності української нації такі:

МЕАНДРОВИЙ ОРНАМЕНТ. Його знайшов на початку XX ст. український археолог Федір Вовк на глибині 6 метрів у шарах Мізинської культури (XXV–XII тисячоліття до н. е.). Се – браслет зі слонової кістки, на якому викарбувано меандровий орнамент, що містить глибоку оптимістичну філософську ідею безконечності буття людського. Згодом – з III тисячоліття до н. е. – сю першу національно визначену річ почнуть запозичувати Єгипет, о. Кріт, Греція, Рим...

Карта англійських дослідників Роберта Макрама, Уїльяма Крена і Роберта Макнійла («The Story of English»), на якій схематично зображено розповсюдження індо-європейських мов від Середньої Наддніпрянщини.

Чи є щось подібне, національно визначене в світі на рівні XXV – XV тисячоліть до н. е.? Не чути, не видно... А меандровий орнамент і нині домінує на українських рушниках і манишках вишитих сорочок Івано-Франківщини. Він єднає українську націю впродовж двадцяти п'яти – п'ятнадцяти тисячоліть.

"ЛАБІРИНТНИЙ" ОРНАМЕНТ. Розповсюджений за Трипільської доби (VI–III тис. до н.е.). Книга Анни Кульчицької "Орнамент Трипільської доби і українська вишивка XX ст." (Львів, 1995) подає близько сотні ілюстрацій "лабіринтного" орнаменту як на кераміці Трипільської доби, так і на рушниках Центральної, Східної, Північної та Південної України XX століття. В сьому орнаменті закладена глибока філософська думка про складність життєвого шляху: Життя – се лабіринт, з якого Людина має вийти. Отже, давні українці утверджувалися як НАЦІЯ ФІЛОСОФСЬКОГО СКЛАДУ МИСЛЕННЯ.

"КОСМОГОНІЧНІ МІФИ XV – V тисячоліть до н. е. "СОКІЛ–РОД", "ПРАДУБ", "БІЛОБОГ І ЧОРНОБОГ" тощо перегукуються із... сучасними поглядами астрофізиків та генетиків на походження Світу, Землі та життя на ній. Се свідчить, що українці формувалися як НАЦІЯ КОСМІЧНОГО МИСЛЕННЯ. Тож закономірно, що саме українці (козаки 1515 року, Засядько, Кибальчич, Кондратюк, Корольов, Глушко, Янгель) першими прокладали людству шлях у Космос.

ПАЛЕОЛІТИЧНИЙ МУЗИЧНИЙ АНСАМБЛЬ. Скептики дозволяють собі похіхікати над сим незвичайним і унікальним у світовій праісторії явищем – знахідкою українським археологом (на той час директором Інституту археології АН УРСР) Сергієм Бібіковим музичних інструментів з кісток мамута в глибинах XVIII–XV тисячоліть до Христа.

Таке враження, ніби тебе відкинуто до печерної доби, де й справді – ні музичних інструментів, ні "праукраїнців". Лише – голі пітекантропи. Але досить переглянути розкішно ілюстровану (всіма музичними інструментами палеоліту!) книгу Сергія Бібікова "Древнейший музыкальный комплекс из костей мамонта" (К., "Наукова думка", 1981), аби переконатися: УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ ЗАПОЧАТКОВУВАЛАСЯ ЯК НАЦІЯ СПІВУЧА.

МЕЗОЛІТ. Чому його "не помічають", обходять? Бо сей період між Мізинською і Трипільською культурами (XII–VII тис. до н. е.) відіграв вирішальну роль у творенні саме української нації як першонації світу.

...Повільно танув Четвертий льодовик. Україна вкрилася бурхливими потоками води та густими їдкими холодними туманами. З'явилися "втікачі" з-під льодовика, що дійшов до Десни. Передусім – легендарне наддеснянське плем'я СВАРОГІВ на чолі з так само легендарною царицею ІВАННОЮ, яка, за переказами, (І. І. Литвинчук, Житомирщина, запис 1970 р.) вивела своє плем'я з-над Десни в Центральну Сахару, де клімат був тоді (X – IX тис. до н. е.) помірний і де нащадки сварогів мешкають і понині вже під іменем ТУАРЕГІВ (детальніше про них див. Аттиліо Гаудіо "Цивилизации Сахары", М., "Наука", 1977 р.).

Друге давньоукраїнське й вельми могутнє плем'я АЙНІВ мігрувало, за переказами, з Карпат і Поділля на Схід (втікаючи від землетрусів). Частина племені осіла на Сахаліні, Курильських островах та на острові Хоккайдо, істотно збагативши японську культуру (національний одяг нареченої айнки аналогічний вбранню гуцулки!). Друга частина племені айнів існуючим на той час (X тис. до н. е.) перешийком між материками мігрувала в Північну Америку, вплинувши на культуру північних індіанців. Про се засвідчила виставка народно-прикладного мистецтва індіанців Північної Америки, що відбулася кілька років тому в Києві: експонати сієї виставки нічим не відрізнялися від експонатів славнозвісного Коломиївського етнографічного музею – гуцульські килими, рушники, дерев'яні різьблені тарілки тощо. Отже, айни НЕ ВТІКАЧІ, А МІСІОНЕРИ (див. Микола Невський "Айнский фольклор", М., "Наука", 1972).

Однак найбільша велич мезоліту – ОСІДИЧІ. Се ті давні українці, що нікуди не мігрували, а залишилися між каламутними повенями й під холодними хмарами та туманами на рідній землі. Вони – зразок героїзму, стійкості, мужності. Вони – приклад того, що українці утверджувалися як НАЦІЯ ГЕРОЇЧНА.

Меандровий орнамент (символ безконечності людського буття) на браслеті XV тисячоліття до н. е. та гуцульському рушнику XXI століття (2004 р., Прикарпаття).

Так, обставини відкинули їх ледь не до печерної доби. Але вони, назвемо їх давніми українцями, – не здичавіли. Навпаки: розвивали виробництво крем'яних знарядь. Винайшли лук і стріли. Приручили собаку. Одомашнили свиню. В порятунку від голоду – налягали на збиральництво, рибальство, мисливство. І... мамути, носороги, печерні леви не витримали холоду і голоду – вимерли. А осідичі – ВИТРИМАЛИ! І ввійшли в нову добу – Трипільську – загартованими, сміливими, діяльними, мудрими. Вони й спричинилися до утвердження молодої української нації – першонації світу. Отже, ЩО ТАКЕ НАЦІЯ? Се людська спільнота, що має свою МОВУ, свою віру, міфологію й символіку, неповторну вдачу (психологію) та самобутні етнічні й фольклористичні ознаки (пісні, звичаї, народно-прикладне мистецтво, старожитності, одяг, усний та писемний епос, архітектуру). Усі ці чинники наявні в Трипільців. І передусім – УКРАЇНСЬКА МОВА. Досі вважалося, що мова Трипільської доби до нас не дійшла. Тож про яку націю того часу, мовляв, може йти мова. Але молодий мовознавець-поліглот від Бога, історик та етнограф Юрій Мосенкіс здійснив творчий подвиг, велике відкриття: він відшукав у індоєвропейських мовах (які походять з наддніпрянського мовного середовища) "УКРАЇНСЬКИЙ КОМПОНЕНТ", тобто українські слова багатотисячолітньої давності, й уклав унікальний "ТРИПІЛЬСЬКИЙ СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ" (К, 2001). Ся праця заслуговує на щонайвищі державні відзнаки. Які ж "праслова" входять до сього словника: БАТЬКО (БАТУСЬ, БАТУНЬО, БАТУСЬО, БАТЕНЬКО, БАТЕЧКО, БАТОНЬКО). ВІЛ, ВЕЛЕТ, ЖИТО... і ще близько 100 колоритних українських слів, до кожного з яких подається науковий коментар.

"МІФІЧНА" ОРАТТА... Так зневажливо дозволяє дехто говорити про першодержаву світу Оратту (Аратту). Але для того, аби мати моральне право на такі глузи, годилося б спочатку СПРОСТУВАТИ бодай розділ "НАЙДАВНІША В СВІТІ ДЕРЖАВА – АРАТТА" з монографії академіка Ю. Шилова "Джерела витоків української етнокультури XIX ст. до н.е. – II тис. н.е." (К., "Аратта", 2002), а також – книги Юрія Мосенкіса "Трипільська держава в Україні V – III тисячоліть до н. е." (К, 2003); двотомник Івана Кузича-Березовського "Оріана" (К., "Такі справи", 2002); Володимира Паїка "Корінь безсмертної України і українського народу" (Львів, 1995) та інші.

Хоча напочатку знову ж таки годилося б з'ясувати: ЩО ТАКЕ ДЕРЖАВА? Се – людська спільнота, що має свою ТЕРИТОРІЮ і ВЛАДУ та здатна РОЗВИВАТИ суспільство і ОХОРОНЯТИ його як зовні, так і зсередини. Оратта (Аратта) задовольняє всі ці вимоги. Справді, трипільці розвивалися бурхливо: винайшли колесо, приручили коня (революційні явища в розвитку продуктивних сил Оратти!). Винайдення плуга остаточно оформило добу орного землеробства, звідомило про початок хліборобської цивілізації. Виробництво глиняного посуду стало масовим (за технології ліплення). А мальована кераміка – одне з найяскравіших і найвеличніших національних явищ в історії людства... З'являються протоміста, дво- і триповерхові будинки. Але демографічний вибух змушує духовних наставників нації – волхвів – розробити державну концепцію роззосередження нації, тобто організовану міграцію трипільців до Індії, Месопотамії, Єгипта, на о. Кріт і Балкани, в Палений Стан, Західну Європу, Італію, де з'являються давньоукраїнські державні утворення Пелазгія, Венєдія, Етрурія, Триада тощо.

І над сим дивовижним явищем в історії людства, над неповторним давньоукраїнським архіпелагом, що дістав об'єднавчу назву Оріана, глузують скептики–неуки. Але варто згадати працю Олександра Черткова ("Пелазго-фракийськие племена, населившие Италию", М., 1853), який і на сьогодні є взірцем чесності, порядності, відвертості у ставленні до української історії. Приклад: усі російські та європейські автори пишуть про "загадковість" походження етрусків (обминаючи при сьому такий "архів Землі", як топоніміку), а Чертков наводить назви міст етрусків, і все стає не загадковим: ОРІАНА, КОРДОН, КУРІНЬ, ПОРУСІЯ, КОСА, ЛУКА, ОРАТАНІЯ, РУСАЛІЯ, КУМА, МАЛЮТА, КОТОРА, СПИНА (в розумінні – де переселенці з Прикарпаття спинилися), ГАЛИЧІ... Тобто етруски – се русини, українці.

...Можна й далі нанизувати аргументи, але й наведених фактів, гадаю, досить для того, аби ще і ще підтвердити: ми, українці, є першонацією і першодержавою світу. Але, підкреслюю, се не для вивищення над іншими націями – сього, зверхності, немає в нашому менталітеті. Але не повинно бути і ганебних відчуттів меншовартості чи страху перед ворогами. Що може подолати той страх і відчуття меншовартості? Лише національна гідність. Лише усвідомлення, що ми тут вічно і що за нашою спиною семитисячолітній шлях нації. І – наші коріння такі глибокі, що ніхто не змусить зрушити нас зі своєї землі.

Сергій ПЛАЧИНДА

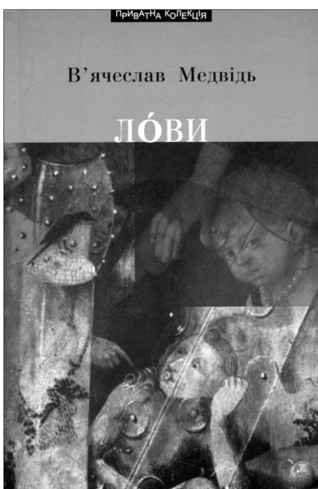
КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

МЕДВІДЬ ЯК АНАФОРА

У ЛЬВОВІ ВИЙШЛО ВИБРАНЕ ОДНОГО З ЛІДЕРІВ ЖИТОМИРСЬКОЇ ШКОЛИ В УКРАЇНСЬКІЙ ПРОЗІ

В'ячеслав Медвідь належить до того вузького, хоч і нетісного кола письменників, якому прогресуюча останнім часом бульварна свідомість усе активніше намагається доточити частку "не". "Та його ж неможливо читати!" – чуєш припадком від популярного суржико-мовного детективіста, який без помилок уміє написати хіба власне прізвище. "Ці селянські рефлексії нікому не цікаві в Європі", – кривить губи переобтяжена "могилянським інтелектуалізмом" модна критикеса. "Це все постмодерні витребеньки. А що він написав для народу?" – вторить їй "зі своєї дзвіниці" замшілий спілчанський ортодокс.

Тим не менше, навіть ті видавці, котрих тяжко запідозрити в альтруїзмі, аж ніяк не цураються текстів В'ячеслава Медведя. Та й книжки цього письменника, навіть витіснені модою на задвірки книгарняних полиць, зовсім на них не залежуються – їм усе ще знаходиться читач, хоча вони й не вбивають час, а потребують часу. Ось і новий збірник Медведевого вибраного "Лови" (з підкресленим наголосом на першому, ясна річ, складі), що побачив світ у смаковитій серії "Приватна колекція" львівського видавництва "Піраміда", – починається зі знаменитого "Льоху" – цього безцеремонного визначення цілої епохи. Одначе, крім нього, книжка містить іще тільки дві невеличкі новелки та цикл поезопрози, а решту, практично дві третини обсягу, – есеїстика. Ця обставина якраз досить несподівана, бо таке превалювання у книжці вибраного вказує на те, що саме есеїстику автор вибирає нині своїм ключовим жанром.

Що ж це за тексти? "Талерник і наглядач" (літери ґ "Піраміда" – чи автор – чомусь не знає) як відчитування фрагменту історії, якому не судилося стати мітом, хоча й мав для цього нібито всі шанси. "Доба стилізації" як містифікаційний диспут співтворення з Іваном Франком про феномен вітцівської хати, з якої походить феномен. "Чотири інші новели" як студія про специфіку сільської й міської ритуальності або спроба "зіткнути лобами" Василя Стефаника з Михайлом Коцюбинським. "У присмерку віків" як реалістична картинка з повітового життя першої чверті XVIII століття, що могла би стати основою цілісінького роману Медведевого земляка Валерія Шевчука, а в самого Медведя слугує "лише" підставою для міжрядкових розмислів про те, що все на світі міняється – а не змінюється нічого. Нарешті "Чуже місто" як добрячий шмат книжки (чомусь) мемуарів з гучною назвою "Життя і правда", котра при ближчому розгляді виявляється збірником напрочуд (здебільшого) влучних новел, яких із "життям" і "правдою" пов'язують лише реальні імена декотрих персонажів. Поміж усім цим ніби спеціально загублений один із найвідоміших і найболючіших Медведевих психоаналітичних текстів "Село як метафора", жанр якого, як майже завжди в цього письменника, лише асоціативно співвідноситься з назвою, а назва – з текстом.

Що хотів сказати письменник кожним із цих текстів, було, здається, зрозуміло ще з першопублікацій. Однак цей добір, як бачиться, спеціально зроблений таким чином, аби закцентувати увагу на деяких напрочуд цікавих моментах. Неважко помітити, як часто й пристрасно – іноді аж дослівно – повторюються тут у різних текстах одні і ті ж сюжетні ходи, нав'язливі образи, неминучі акценти, необережні цитати. То що ж він хоче до нас донести нині саме таким анафоричним добором вибраного?

Як на мене, найперше те, що теперішнє українське письменство дійшло кризи факту, розриваючи зв'язок перспективи з ретроспективою. Що "постмодернізувати" на власному ретроспективному матер'ялі можна несогірше, ніж на будь-якому іншому – принаймні це завжди матиме хоч якийсь сенс. Що село – не лише не відпрацьований, а навіть толком і не розпрацьований матер'ял нашої культури – як, утім, і місто. Що кожному вільно робити те, до чого йому лежить душа – і смачнісінько чхати на всі на світі моди разом узяті. Що частка "не" в контексті літератури достосовна лише в одному – вона недоречна.

Іван АНДРУСЯК

КОЛЕКЦІЯ

"І НАША ІСТОРІЯ, І ВИТВІР МИСТЕЦТВА"

ЯК ПОБАЧИТИ УКРАЇНУ НА СТАРОВИННИХ КАРТАХ

Пройшовши крізь одну з арок Андріївського узвозу, що у верхній його частині, ви можете опинитися в невеличкому підвальчику з вивіскою "Клуб "Колекціонер". Назва, як на перший погляд, трохи підозріла. Надто туманна, таємнича. Хтозна, що вони там колекціонують у тому тісному закапелочку?

Нині там причаїлася рідкісна й дуже несхожа на інші виставка. Усі її експонати (а їх зо дві дюжини) – із приватного зібрання київського колекціонера Геннадія Киркевича, а організувала її галерея "Київ-арт". З назвою у виставки, щоправда, не зовсім склалося, бо найменовано її "Україна на стародавніх картах". Мабуть, хотіли сказати "на старовинних", "на старих" абощо. Бо ж найновіша зі "стародавніх" карт (котра зображує тогочасну Польщу, з анексованими землями Галичини та Волині) належить до... 1938 року нашої ери. Пілсудський, який дожив лише до 1935-го, – тоді взагалі, мабуть, доісторична істота?

Але менше з тим. Зрештою, основний шарм зібрання пана Геннадія, як на мене, – таки не в найпізніших, а в найраніших його скарбах. А серед них – і "Карта Татарії та Криму" 1665 року, що її видрукував такий собі мсьє Атерк'єр у Парижі; й "Карта Туреччини, Татарії, Угорщини, Польщі та Московії" 1711 року, з того ж таки міста над Сеною; і "Карта Подолії, Буковини та Бессарабії" 1685 року (ця вже німецька, з Нюрнберга)...

Тішить, що карти збереглися дуже добре. Сумно, що їх, таких цікавих і строкатих (бо ж вони не лише зроблені зазвичай кольоровим друком, а ще й містять на собі гравюрні зображення козаків, татар та представників деяких інших народів), малювато в наших шкільних підручниках історії.

Та й просторішого, зручнішого залу виклопотати, на жаль, іще не вдалося, хоч виставка таки досить поважна – не за кількістю експонатів, ясна річ, а за фактажем. Що не кажи, а вона таки може розширити уявлення нашого сучасника про історію рідного краю. Та й не лише рідного...

Сумно, що практично всі карти відображають періоди нашої бездержавності. Правду таки писав Володимир Винниченко, що українську історію важко читати без брому. Справді, мало було в наших прадідів часу й досвіду, щоб відображати на картах незалежну Вітчизну, частіше доводилося за неї боротися. Та, зрештою, як свідчить хоч би й ця виставка, тим державам, які силкувалися відібрати нашу свободу, теж було з нами не дуже легко.

Станіслав БЕДРИК

ВІД АВТОРА

ПРИРОДНІСТЬ КУЛЬТУРИ

Бути українцем – це настільки ж природно, як дихати; відчувати, мислити й говорити українською – не менш природна потреба кожного українця, на рівні фізіології, бодай тому, що вони – українці. Власне, як німцям притаманно бути німцями й мислити та говорити німецькою а чи, скажімо, литовцям – литовською.

Пригадується, як під час шкільної екскурсії до Вільнюського університету наша вчителька історії з подивом і деяким обуренням запитувала в екскурсовода – а що, мовляв, робити українцям, росіянам або казахам, котрим раптом забагнеться здобути вищу освіту саме тут. Відповідь, розумієте, була надзвичайно проста – якщо вже є таке бажання, то вивчити литовську мову не проблема. Був це, здається, 1988 рік (ще й досі свіжі в пам'яті саюдісівські газети з чітким і вичерпним гаслом "За нашу і вашу свободу").

Та українці народ особливий – такі, здавалося б, природні потреби чи не в половини представників цієї химерної нації геть атрофовані, у частини перебувають у зародковому стані, а в інших – кого зазвичай називають "свідомими українцями" – загострились оголеним нервом.

Коли хочете, українство – суцільний тобі комплекс, з якого кінця не підійди. Тож і не дивно, що українська культура перебуває на віддалених маргінесах суспільного побуту, попри півтора десятиліття функціонування незалежної Української держави.

Інколи просто розпач проймає через невитравне панування у нашому духовному просторі "московських задрипанців", "хмільного шароварництва" та "сльозливої туги" ідолопоклонництва "Кобзареві", "Каменяреві" й "Дочці Прометея", що комплексно моделює провінційне аматорство як сталий канон української культури, чи то пак – малоросійської.

"Її ознака, – писав свого часу Ігор Костецький, – масовість чисто кількісна, число, укладене з безконечних нулів. Її властивість – уміння засаджувати декоративними деревами перший план так, щоб за ними не було видно вартісних лісових масивів, і заливати собою, як повіддю, перспективу на щире море. Її влада – гук дзвінких слів без будь-якого змісту, літургія пласкості, диктатура трафарету, що придушує основні мовомислені спромоги нації, змушує їх лежати неприродним облогом".

Так, справа саме в природності – природності мови, мислення й світовідчуття, які часто просто не беруться до уваги з цілої низки обставин. Українці й досі не в змозі перебороти нав'язані й нав'язливі стереотипи про історію власної культури, щораз переймаючись "неповнотою" і цілою низкою "недо-", зовсім забуваючи про саморегулятивні властивості цього напрочуд природного організму. А для того варто лишень озирнутися, цілком критично й безвідносно до усталених авторитетів.

Відтак навіть відлік нової української літератури почався б не від Котляревського, а, скажімо, від Сковороди; поруч із Шевченком шанували б Пантелеймона Куліша, а в столітті XX-м увага концентрувалася б насамперед на таких письменниках, як Свідзінський, Плужник, Йогансен і вже згаданий Костецький, твори котрого нарешті вийшли окремою книгою на Батьківщині (та знову ж таки зовсім не за державної підтримки, їх оприлюднило видавництво "Критика"). Та ж ситуація і з іншими виявами творчого натхнення.

Ми, направду, маємо досить глибоку традицію цієї інакшої – самоцінної і природної – культури. Зрештою, саме від неї залежить справжнє українське майбутнє. Питання в іншому – і досі занадто малий відсоток українців, здатних її культивувати, здатних відчути, що бути українцями, відчувати, мислити й говорити українською – це так само природно, як і дихати. Та ще менший цей відсоток з-поміж тих, хто міг би підтримати цю культуру на державному рівні, позавідносно – учора, сьогодні – а завтра?...

Ростислав МЕЛЬНИКІВ,
поет, літературознавець, м. Харків

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 1000 000 примірників
Ціна договірна